

³⁷Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! ³⁸Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. ³⁹Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.

Kedves konfirmált testvéreim, ünneplő gyülekezet!

A konfirmáció a gyülekezet egyik legnagyobb ünnepe. Fehér ruha, bevonulás, a vizsga, a gyülekezet tagjai közé való felvétel, az első úrvacsoravétel... Idősebb testvérekkel beszélgetve többen elmondták, hogy a konfirmációjuk egy életre szóló emlék marad. Magam is így emlékszem vissza a konfirmációmra. Tudom, hogy hol térdeltem, emlékszem a fölöttem mondott konfirmációi ígémre, emlékszem arra, amikor az ostya először a nyelvemhez ért. Sőt a kérdések egyikére is emlékszem, amelyre válaszolnom kellett. Pedig, ha jól számolom, akkor 28 éve történt mindez. A konfirmáció egy ünnep, egy olyan ünnep, amelyre reménységem szerint ti, mai konfirmandusok is örömmel fogtok visszaemlékezni, amikor bejöttök a templomba, amikor meglátjátok az általatok a gyülekezetnek adományozott kristály úrvacsorai kancsót, belegravírozva, hogy a 2020-as konfirmandusok ajándéka. És talán emlékezetes lesz ez az ünnep olyan szempontból is, hogy 2020 a nagy járvány éve volt, és ezért szigorításokkal, korlátozásokkal kellett megtartanunk ezt az ünnepet.

Nincs tele a templom, de ez nem a személyeteknek szól, hanem én kértem meg a gyülekezetet, hogy a járvány miatt otthonról kövesse az élő közvetítést. Mégis a ti konfirmációtok az első, amelyet akár Amerikából, vagy Ausztráliából, sőt az Antarktiszról is lehet élőben követni.

Különleges az is, hogy nemsokára az első úrvacsoravételek alkalmával ti nem kaphattok egy korty bort, csupán a kehelybe mártott ostyát.

Érdekes ez. Az úrvacsora évét ünnepeljük, ezért is jött a gondolat, hogy az úrvacsorához kapcsolódó templomi felszerelés legyen a tőletek kapott ajándék, és így jött a boros kancsó. És éppen ti vagytok azok, akiknél a legkevesebbet fogom használni ezt a kancsót, hiszen az elején a kehelybe öntött bor éppen elég lesz.

Az úrvacsorával kapcsolatban sokat tanultunk, ti is elmondtátok, hogy az Krisztus teste és vére, kenyérben és borban. Beszéltünk arról is, hogy az ember lelki szomját oltja az a korty bor, amely nem megrészegeti, hanem Jézushoz kapcsol.

Eleinte gondolkodtam azon, hogy milyen ígét válasszak a konfirmációra. Aztán megnéztem, hogy mi a mára az egyház által előre kijelölt alapige, és akkor már tudtam, hogy nem kell választanom, mert Isten már gondoskodott a megfelelő szentírásai üzenetről.

³⁷Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! ³⁸Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. ³⁹Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.

Ez az ige, maga a konfirmáció. És különösen is igaz ez 2020-ban, a járvány idején, az első úrvacsoravételekkel, amikor nem kortyolhatjátok a bort.

Először is ott van az ígében az ünnep: *³⁷Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott.*

A zsidó népnek három nagy ünnepe van. Ezek közül a legkedveltebb a mai napig a Szukkót, azaz a lombsátor ünnepe. Lombsátor – azért, mert ilyenkor valóban levágott zöld ágakból, általában pálmalevélből készítenek a ház udvarán, vagy éppen az erkélyen egy sátrat, és ha lehetőség van rá, akkor ott is alszanak, de mindenképpen ebben a sátorban esznek. Arra emlékeznek, hogy a pusztai vándorlás során, amikor kiszabadultak Egyiptomból, sátrakban laktak Izrael fiai. Egy nagy hálaadó örömnep volt ez, amely 8 napig tartott, és minden napjához kapcsolódott egy-egy különleges dolog. Jézus korában, Jeruzsálemben is megünnepelték természetesen ezt az ünnepet. Sátrakat készítettek, és rengetegen mentek ilyenkor a templomba. Jézus is így tett, bár eleinte titokban, de aztán hamar híre ment, hogy ott van, így tanította a hozzá sereglő embereket.

Az ünnep utolsó napja volt a csúcspont, a vízmerítés ünnepe. A zsidóságban azt mondták: „aki nem látott Vízmerítő-ünnepet, az nem látott még örömnepet.” Ekkor a papok egy aranykannában vizet merítettek a Siloám tavából, majd a templomba vitték... e közben folyamatosan szóltak a sófárok, azaz a kürtök. Ez jelezte, hogy beteljesedett Ézsaiás próféciája, aki azt mondta: „Örvendezve fogtok vizet meríteni az üdvösség forrásából.”

És Jézus ekkor szólal meg. Ebben a helyzetben mondja:

Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! ³⁸Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.

Mit jelent ez? János ezt is elmondja: ³⁹*Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.*

Amikor Jézus megszólal ezen az ünnepen, akkor azt ígéri, hogy nem kell a nagy ünnepig várni, nem kell a különleges alkalom, hogy nála bármikor feltöltődhet az, aki szomjazik, aki vágyakozik az Isten után.

Sóvárog sőt eped az én lelkem... mondja a zsoldáros is. Igen, mert szomjazik a lelkünk.

Zorán egyik dalának első sorában ezt éneкли: hogy értsd egy pohár víz mit ér, ahhoz hőség kell, ahhoz sivatag kell.

Évekkel ezelőtt volt lehetőségünk elmenni Tunéziába, és ott a sivatagban tevegelni. Egy egész napos busz úttal a hátunk mögött az utolsó félliteres ásványvizünket vittük ketten a tevegelésre. 45 fok volt és tűző nap. Egy fényképen még meg is örökítettem, amikor a tevegelés félútján, amikor leszálltunk egy oázisban, az utolsó korty vizei is kiittuk a palackból, majd megtöltöttem azt a sivatag homokjával. Igen ám, de ezek után újra tevére szálltunk, és keresztülvágunk a homokdűnéken, egészen a buszig, ahol szintén nem volt vizünk, a szánk már cserepesre száradt mire a szállodához értünk, ahol nagyon-nagyon drágán lehetett vizet venni a bárban. De nem számított, mert szomjasak voltunk, nagyon szomjasak. Nem emlékszem, hogy valaha ennél jobban örültem volna egy pohár víznek.

A konfirmációi előkészítón beszélgettünk arról, hogy az embernek szüksége van a pihenésre, a testi feltöltődésre, alvásra. Akkor azt mondtam, hogy a lelkünknek ugyanúgy szüksége van arra, hogy feltöltődjön.

Igen, nem csak a testünk szomjazik, hanem a lelkünk is olyan tud szomjazni. Sokan nem is tudják, hogy mi az, ami után szomjaznak, pontosabban ki az, aki után vágyódik a lelkük. Akik konfirmáltak tudják, hogy az élő Isten az, akire vágyunk. Rá van szükségünk, ő az, aki a szomjunktat igazán és teljesen tudja oltani.

De még a konfirmáltak is úgy vannak velem, hogy nem törődnek ezzel a szomjúsággal. Majd elmegyünk templomba az ünnepen – karácsonykor, húsvétkor. Az éppen elég lesz. Elmegyek Jézushoz majd, ha szomjas leszek. Elég néha-néha.

Mi történne, ha csak és kizárólag a születésnapunkon innánk, akkor is csak egy pohár vizet, majd utána megpróbálnánk egy évig nem inni semmit. Tudjuk jól, hiszen megtanultuk 3-4 napnál nem bírni tovább.

Miért gondoljuk, hogy a lelkünk kibírja ennél sokkal tovább?

De nézzük meg a növényeket. A növények is elszáradnak, ha huzamosabb ideig nem kapnak vizet. Lehet, hogy tovább bírják, mint az ember, de víz nélkül kiszáradnak.

Szenteld meg az ünnepnapot. Ennek a parancsolatnak a magyarázatát is tanultuk. Szánjunk időt a testi lelki feltöltődésre – valahogy így magyaráztuk.

Igen, szükségünk van erre. Szükségünk van arra, hogy Jézushoz menjünk, és igyunk, azaz töltsön be bennünket az ő lelke.

Ha pedig rendszeresen tesszük ezt, akkor olyan csodákra leszünk képesek, amelyekről nem is álmodtunk. Mert akinek a lelke feltöltődött, *annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.* Az mások számára is hasznosság, vízzé, feltöltő erővé válik.

Oltsuk szomjunktat, vele.

Kedves Konfirmandusok. Az úrvacsoránál nem kaptok egy korty bort. De legyen ez emlékeztető erre a mai ünnepre, és arra, hogy legyen meg a vágy bennetek Jézus után, az ő vére után, amely valóban táplál, üdít. Emlékeztessen ez az úrvacsorai kancsó arra, hogy mindig, amikor lehetőségetek van éljetek vele, oltsátok a szomjunktat, és akkor Ő megelégit, és csodákat művel bennetek, veletek és általatok. Így legyen! Ámen.